

— Не, нека ни попѣе пѣсенъта на Лѣвското сърдце! —
извика Белослава.

Люи дѣо Шателъ пѣ за Лѣвското сърдце, за кастеланката отъ Файелъ, чийто ревнивъ съпругъ я накаралъ да изяде сърдцето на вѣрния ѝ рицаръ, за Триполитанската графиня, която видѣла за първи пѣтъ своя преданъ кавалеръ чакъ на смъртното му легло, погребала го и се покалугерила... Разправи още безброй дребни и весели, или пламенни, страшни, увличащи случки изъ рицарския животъ.

Стаята се изпълни съ слънце и смѣхъ. Сякашъ тумитѣ на сладкодумния чужденецъ потекоха като пѣгъръ потокъ отъ ухани цвѣта.

Той се мъчеше всѣкакъ да угоди на бждещата си господарка, да види усмивка на строгитѣ ѝ устни, тѣжъ отъ призвѣнь по сбърченото ѝ високо чело. Ала напраздно. Тя си оставаше все тѣй равнодушна и хладна, безъ радостъ, безъ тревоженъ копнежъ...

Накрай той скочи, разгъна съ дѣсница синята си якамитена намѣтка, поклони се, слагайки рѣка на сърдцето си. Отстъпи нѣколко крачки назадъ, безъ да се извърне, и се поклони още веднѣжъ. Белослава го изпрати до вратата.

Рицарътъ отнесе съ себе си нѣгата на две очи, въ които дремѣше нѣкакво обещание.

17.

Приближаваше да съмне.

Отъ малката западна порта, която гледаше къмъ Трапезица, излѣзоха две женски фигури, придружени отъ нѣколцина стражи, и се качиха въ една закрыта кочия, която бързо се спусна по каменистия друмъ, който слизаше къмъ рѣката. Преминаха Владишкия мостъ, отправиха се къмъ „Свети Димитъръ“. По-високата носѣше въ ъжцетѣ си голѣма китка жълти трандафили.

Звездитѣ бледнѣха въ сребърносвѣтлото небе. Свежъ вѣтрецъ разнасяше радостната пѣсенъ на птицитѣ.